

▶ 31 Enero, 2015

Francesc Torres Monsó, l'escultor de la ironia

L'artista de les 'lletres toves' mor a Salt als 92 anys

A.R.T.
 BARCELONA

L'escultor Francesc Torres Monsó (Girona, 1922-2015) va ser guardonat amb el Premi Nacional de cultura el 2013 i va rebre el guardó amb ironia, preguntant-se per què els artistes solen ser reconeguts en l'últim tram de la seva trajectòria. Creador infatigable i compromès, i una de les figures cabdals de l'escultura catalana de la segona meitat del segle XX, Paco Torres Monsó va morir dijous als 92 anys a l'Hospital Santa Caterina de Salt arran de les complicacions sorgides d'un atac de cor que havia patit a principis d'any.

L'acceptació pública és un dels reconeixements més gratificants de què pot gaudir un artista. L'escultura *A.B.C.Q.* (1980), instal·lada davant la seu de la Generalitat a Girona, va fer d'aquest escultor una figura molt popular i estimada a la ciutat. Amb motiu del seu 90è aniversari, la Casa de Cultura de Girona i el Museu d'Història de la Ciutat li van dedicar dues exposicions i el Bòlit va confeccionar un itinerari urbà perquè el públic descobrís altres treballs de diferents etapes de la seva trajectòria, com *Llapís* (1981), *Maternitat* (1963), *Picador* (1963-1990) i *Parella* (1976). També aleshores, la Fundació Vila Casas li va dedicar una mostra, *Anar fent i proud*, al Museu Can Mario a Palafrugell.

L'última exposició de l'artista, titulada *Drone* i comissariada pel fotògraf Josep Maria Oliveras, es va inaugurar al Bòlit a l'octubre i va tancar les portes diumenge. Torres Monsó, que el 1991 va ser reconegut amb la Creu de Sant Jordi, la va considerar el seu testament artístic. "Com si es tractés d'un corredor de fons, al llarg

de 70 anys ha anat obrint diferents vies d'investigació independentment de les modes i de les exigències del mercat, ha transitat sol de la pedra mare al ferro, del plom als polímers i als píxels sense cap estridència, amb la naturalitat de qui té un encàrrec per fer i se'n sent responsable", va escriure Oliveras per presentar el projecte.

De l'acadèmia a la denúncia

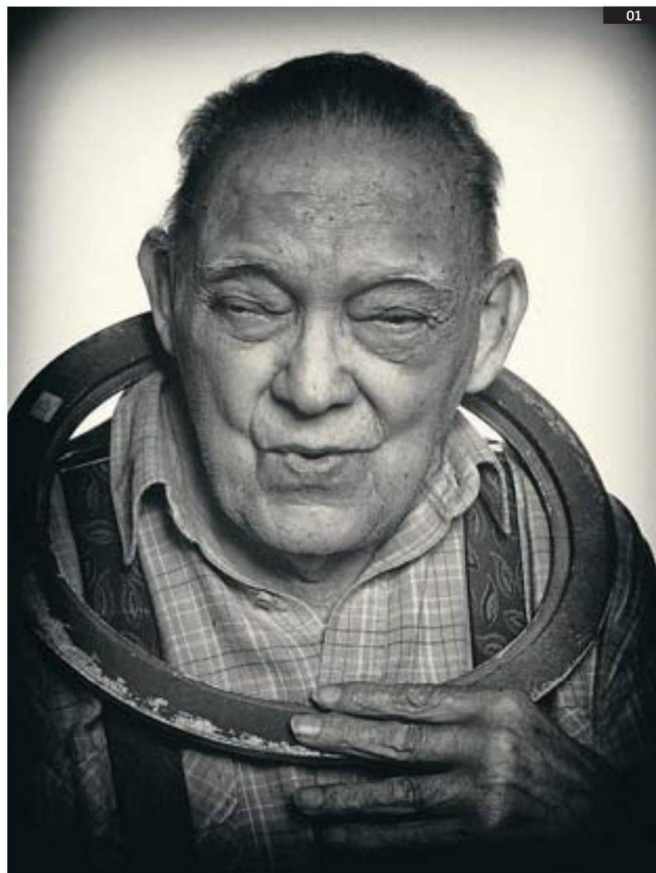
A Barcelona hi ha una escultura pública de Torres Monsó, *El llarg viatge*, del 1992, instal·lada a la cruïlla de la rambla Prim amb la rambla Guipúscoa. Però per observar les etapes de la seva evolució, des de l'academicisme fins a la influència del *pop art* als anys 80, cal anar a Girona. Més endavant, Torres Monsó va depurar les formes i els colors de les seves peces per posar l'accent en la càrrega conceptual. En els últims anys les seves obres estaven tenyides d'un marcat to de denúncia i les instal·lacions amb fotografia i vídeo havien adquirit un pes significatiu en la seva producció.

Francesc Torres Monsó va començar els estudis artístics als anys 30 a l'Escola de Belles Arts de Girona i es va formar amb Aristides Maillol. La seva trajectòria va arrencar als anys 50, després de treballar amb noucentistes com Enric Monjo i Josep Clarà i de fer amistat amb artistes com Josep Maria Subirachs, Esther Boix i Josep Guinovart. Des de mitjans dels anys 50 fins als 70 va continuar la seva formació a París i Londres i va exposar a nivell internacional. Pel conseller de Cultura, Ferran Mascarell, la mort de Torres Monsó "suposa la pèrdua d'algú que amb un treball tenaç, discret però constant, ha sigut testimoni artístic del nostre món i el seu entorn vital".

Íntegre
 Torres Monsó va fer la seva obra al marge de modes i dels dictats del mercat

Lúcid
 La seva obra tardana té un to crític i de denúncia de la societat actual

01. Francesc Torres Monsó, retratat per Josep Maria Oliveras. J.M. OLIVERAS
 02. *A.B.C.Q.*, l'obra pública més coneguda de l'artista. DAVID BORRAT